

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΤΣΑΚΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΦΑΣΑΡΙΑ...

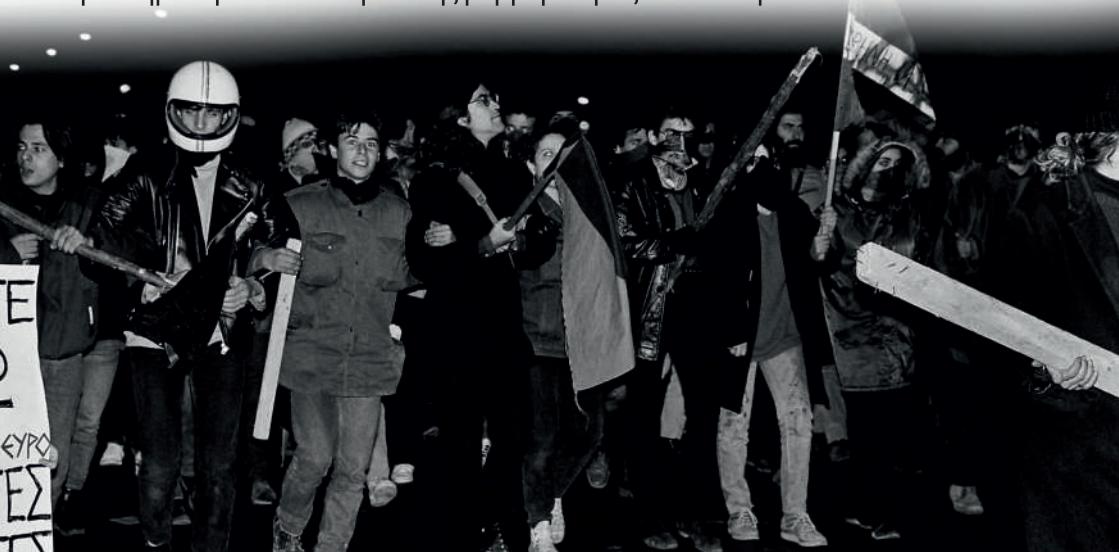
Αυτές τις μέρες συμπληρώθηκαν 7 χρόνια από το βράδυ της στοχευμένης δολοφονίας του αντιφασίστα Παύλου Φύσσα - Killah P στο Κερατσίνι από το τοπικό τάγμα εφόδου καθαρμάτων της Χρυσής Αυγής, με τη συνενοχή της ελληνικής αστυνομίας. Ο Παύλος Φύσσας δολοφονήθηκε γιατί δεν έσκυψε το κεφάλι μπροστά στον εκφασισμό και τη σαπίλα που είχε πλημμυρίσει την ελληνική κοινωνία εκείνα τα χρόνια από άκρη σε άκρη αυτής της χώρας. Αντίθετα, ύψωσε το ανάστημά του και αντιστάθηκε. Τον σκότωσαν γιατί υπερασπίστηκε την παρέα του, την γειτονιά του, την τάξη του, την αξιοπρέπειά του, την αξιοπρέπεια όλων μας. Γ'αυτό δε θα ξεχάσουμε ποτέ ούτε θα συγχωρήσουμε τη δολοφονία του. Γ'αυτό όσες επιθέσεις και αν δεχτούν οι φασίστες ή τα γραφεία τους δε θα είναι ποτέ αρκετό.

Αυτές τις μέρες επίσης, στις 7/10, ολοκληρώνεται μετά από 5 ολόκληρα χρόνια η «περιβόητη» δίκη της Χρυσής Αυγής, με την ανακοίνωση της πρωτόδικης απόφασης για τους σχεδόν 70 κατηγορούμενους φασίστες, συμπεριλαμβανομένης της τότε ηγετικής ομάδας. Στη δίκη αυτή, εκτός από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα και δύο ακόμα ανάλογης έντασης επιθέσεων (σε Αιγύπτιους αλιεργάτες και σε συνεργείο αφισοκολλητών του ΠΑΜΕ στο Πέραμα), συνεξετάστηκαν 60 ακόμα σχετικές δικογραφίες για επιθέσεις χρυσαυγιτών (με σημαντικότερη τη δολοφονία του μετανάστη Σαχζάτ Λουκμάν το 2013 από δύο ναζιστικά καθάρματα), στο πλαίσιο της ένταξης ή και διεύθυνσης εγκληματικής οργάνωσης. Η δίκη αυτή λειτούργησε ως «πλυντήριο» για όσους εξέθρεψαν και καρπώθηκαν από την άνοδο του φασισμού στην ελλάδα, ενώ αποτέλεσε και αντικείμενο πολιτικής εκμετάλλευσης από τις εκάστοτε κυβερνήσεις.

Έχει ενδιαφέρον το πώς η Χρυσή Αυγή, για δεκαετίες μία ολιγομελής οργάνωση παρακρατικών και ναζί, έφτασε μέσα σε λίγα χρόνια να γιγαντωθεί, να αποκτήσει χιλιάδες μέλη και υποστηρικτές, με αποτέλεσμα να μπει στη Βουλή το 2012 με σχεδόν 500.000 ψήφους. Οι φασίστες αποτελούν διαχρονικά ένα χρήσιμο εργαλείο στα χέρια του κράτους και του κεφαλαίου, εκεί όπου δεν φτάνει η βία των μπάτσων ή η προπαγάνδα των δημοσιογράφων. Η αστυνομική και δικαστική τους ασυλία ήταν πάντα χαρακτηριστική, είτε ως «αγανακτισμένοι πολίτες» στις συγκρούσεις πίσω από τα ΜΑΤ είτε ως «επιτροπές κατοίκων» στις πλατείες του κέντρου. Παράλληλα, με τις επιθέσεις σε μετανάστες, πολιτικούς αντιπάλους και κοινωνικούς χώρους προσπαθούσαν να κρατήσουν τρομοκρατημένα και πειθαρχημένα το πολυεθνικό προλεταριάτο και τα κινήματα, προς όφελος των αφεντικών τους.

Η περίοδος από το 2010 και μετά ήταν περίοδος έντονου κοινωνικού αναβρασμού και σημαδεύτηκε από εκτεταμένες συγκρούσεις και άγριες απεργίες έναντια στην οικονομική κρίση και τα σκληρά μέτρα που χτύπησαν ανελέητα τις κατώτερες κοινωνικά τάξεις. Η Χρυσή Αυγή με τη φασιστική της ατζέντα για άλλη μία φορά ανασύρθηκε για να επιτελέσει τον αντικοινωνικό της ρόλο, να χρησιμοποιηθεί ενάντια στους κοινωνικούς αγώνες, να αποπροσανατολίσει, να διασπάσει και να τρομοκρατήσει την κοινωνική βάση. Με την τεράστια προβολή τους από τα ΜΜΕ, την προστασία από το κράτος, τη χρηματοδότηση από το μεγάλο κεφάλαιο, τις ευχές του κλήρου και τη συνενοχή των κομμάτων κάθε απόχρωσης, οι φασίστες κατάφεραν να αποκτήσουν πρόσωπο, δύναμη και κοινωνική απήχηση. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα τελικά να μπουν στη Βουλή το 2012 ως τρίτο κόμμα με 7%, κάτι που τους ενίσχυσε οικονομικά ακόμα περισσότερο, με επίσημα κρατικά κονδύλια αυτή τη φορά. Γραφεία άνοιξαν σχεδόν σε όλη την επικράτεια, ενώ στην ασυλία τους προστέθηκε και η βουλευτική. Έτσι, μαζί με τις φιέστες, τις παρελάσεις και τα συστία «μόνο για έλληνες» πολλαπλασιάστηκαν και τα πογκρόμ, οι επιθέσεις, η βία και ο τρόμος σε πλατείες και γειτονιές.

Θα ήταν όμως η μισή αλήθεια αν λέγαμε ότι η άνοδος της Χρυσής Αυγής οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στην τεράστια πριμοδότηση που δέχτηκε από τα «πάνω». Οι εθνικιστικές κορώνες, τα εθνικά ιδεώδη, ο μιλιταρισμός, το ρατσιστικό δηλητήριο, η μισαλλοδοξία, πασπαλισμένα με αντισυστημικό προφίλ και αντιμνημονιακή ρητορική, βρήκαν «φιλόξενα αυτιά» σε σημαντικό ποσοστό της ελληνικής κοινωνίας και των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων. Μεγάλο κομμάτι της, ούτως ή άλλως, συντηρητικής και ρατσιστικής κοινωνίας, τα χρόνια της οικονομικής κρίσης μετατοπίστηκε προς την (ακρο)δεξιά, στρώνοντας το δρόμο στα φασιστικά τάγματα. Τα πιο σκοτεινά, μισανθρωπικά, σκατόψυχα ένστικτα βρήκαν τόπο και τρόπο για να εκφραστούν. Ευθύνη δεν έχουν μόνο όσοι στήριξαν ανοιχτά τη Χρυσή Αυγή αλλά και όσοι της έκλεισαν τα μάτι, επέδειξαν ανοχή ή αδιαφορία στην εγκληματική της δραστηριότητα. Το άλλο μισό της βαρβαρότητας είναι να την ανέχεσαι.

Η δολοφονία του Παύλου Φύσσα αποτέλεσε την αρχή του τέλους για τη Χρυσή Αυγή ως κοινοβουλευτική και κοινωνική δύναμη. Παρόλο που τα εντεταλμένα καθάρματα των ΜΜΕ προσπάθησαν στην αρχή να αποσιωπήσουν το περιστατικό, οι αντιδράσεις και οι δυναμικές διαδηλώσεις που ξέσπασαν άμεσα σε όλη τη χώρα ανάγκασε την κυβέρνηση Σαμαρά να κινήσει διώξεις για όλα αυτά που μέχρι τότε ήταν «κοινό μυστικό». Ήταν μάλιστα μια καλή ευκαιρία να «καθαρίσει» το κόμμα του από τις σχέσεις με το κόμμα του Μιχαλολιάκου που έβγαιναν επικίνδυνα στη φόρα (βλέπε Κασιδιάρης-Μπαλτάκος). Ακόμα, να ξεπλύνει την αστυνομία και τους υπόλοιπους κρατικούς μηχανισμούς που προστάτευαν ή/και στελέχωναν τα φασιστικά τάγματα εφόδου. Να εντείνει την επίθεση στον αναρχικό χώρο και τους αντιφασίστες/στριες, εξισώνοντάς τους με τους χρυσαυγίτες βάσει της θεωρίας των «δύο άκρων». Τέλος, να βάλει χέρι στη μεγάλη δεξαμενή των ψηφοφόρων της Χρυσής Αυγής και να συσπειρώσει την (ακρο)δεξιά για την επερχόμενη εικλογική «μάχη» με τον Σύριζα. Και ο Σύριζα βέβαια δεν έκασε την ευκαιρία να εκμεταλλευτεί στο έπακρο τη δίκη κατά τη διάρκεια της διακυβέρνησής του, συντηρώντας το «αντιφασιστικό» προφίλ του για να ξεπλύνει τη μνημονιακή και αντεργατική πολιτική του.

Μέτα από 5 χρόνια δίκης λοιπόν, διασπάσεων, αλληλοκαρφωμάτων, κλαμμάτων, δηλώσεων μετανοίας και λοιπών αρχαιοελληνικών «στάσεων» απέναντι στη δικαιοσύνη, έφτασε η ώρα της απόφασης του δικαστηρίου. Να πούμε καταρχάς ότι η αστική δικαιοσύνη δεν ήταν ποτέ τυφλή ή ανεξάρτητη· ήταν πάντοτε βαθιά ταξική και κατευθυνόμενη. Είναι δεδομένο λοιπόν ότι οποιαδήποτε απόφαση θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα και τους συσχετισμούς όπως αυτοί αποτυπώνονται στο τωρινό πολιτικό και κοινωνικό πεδίο. Παρόλαυτα, δε θεωρούμε ότι θα μπορούσε ποτέ η εξουσία να τιμωρίσει πραγματικά τους φασίστες γιατί είναι δικά της «παιδιά» και ως τέτοια τους προστατεύει. «Ξέρουμε καλά ότι καμιά κυβέρνηση στον κόσμο δεν θέλει να τσακίσει σ' αλήθεια τον φασισμό, γιατί οι αστοί θα χρειάζεται να καταφεύγουν σε αυτόν κάθε φορά που θα τους γλιστράει η εξουσία από τα χέρια». Αυτό αποδεικνύει άλλωστε και η ατιμωρησία που απολαμβάνουν διαχρονικά οι φασίστες και οι παρακρατικοί σε αυτό τον τόπο, μεταπολεμικά, μετεμφυλιακά και μεταπολιτευτικά. Σε αυτή την κατεύθυνση κινείται βεβαίως και η πρόταση της εισαγγελέως στη δίκη, όπου εισηγήθηκε την απαλλαγή των φασιστών από τις κατηγορίες της «εγκληματικής οργάνωσης».

Όσον αφορά εμάς, δεν τρέφουμε καμία αυταπάτη για τη δικαιοσύνη και τους νόμους τους. Η ιστορία μας έχει διδάξει ποιος είναι ο κατάλληλος τρόπος για να αντιμετωπίζεις τους ναζί και αυτός δε χωράει στα αστικά δίπολα «ενοχής» ή «αθωότητας, τον θεσμικό δήθεν αντιφασισμό ή τις άνευρες δηλώσεις «καταδίκης των ναζί». Η μόνη γλώσσα που μιλάνε οι φασίστες είναι η βία και σε αυτή πρέπει να τους απευθυνόμαστε. Παράλληλα, το τέλος της δίκης θα αποτελέσει και το σημείο μηδέν

για την επανεκκίνηση της Χρυσής Αυγής, αλλά και των υπόλοιπων μορφωμάτων που δημιουργήθηκαν από αυτήν, στο κομμάτι του «δρόμου». Άλλωστε, η δυναμική τους δε χάθηκε ποτέ αλλα «διαχύθηκε» ευρύτερα κοινωνικά. Είναι αυτοί που ξερνούν καθημερινά το φασιστικό και ρατσιστικό τους δηλητήριο στα social media, που επιτίθονται σε μαθητικές καταλήψεις, που μπλοκάρουν τους δρόμους αφήνοντας νηστικά προσφυγόπουλα, που δολοφόνησαν τον Zack-Zackie Oh μέρα μεσημέρι στην Ομόνοια. Δε θα πρέπει λοιπόν να τους επιτρέψουμε να ξανασηκώσουν κεφάλι αλλά να τους το σπάσουμε, άμεσα και αποφασιστικά. Σε μια περίοδο που η φασιστική ατζέντα είναι επίσημα η ατζέντα του κράτους, όπου μαίνεται ο πόλεμος απέναντι στον αναρχικό χώρο, στους μετανάστες/στριες και την κοινωνία, να ενδυναμώσουμε τους κοινούς αγώνες μας, την αλληλεγγύη, τον πόλεμο σε κράτος, κεφάλαιο και τους φασίστες τους, με κάθε μέσο και με όλα.

Για αυτούς λοιπόν τους λόγους, στις 7 του Οκτώβρη το πρωί θα είμαστε έξω από το Εφετείο, απέναντι στους χρυσαυγίτες, τους ένοπλους κρατικούς προστάτες τους, τη δικαστική εξουσία, τους πολιτικούς πάτρωνές τους, φωνάζοντας πως:

**ΟΥΤΕ ΜΕ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ ΟΥΤΕ ΜΕ ΦΥΛΑΚΕΣ
Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΣΑΚΙΖΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ ΚΑΙ ΣΤΙΓΜΗ,
ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ, ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ, ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΟΥ...**

